

Pokračování trilogie Dračí oči

DRAČÍ OHEŇ

DĚTI OSUDU

KRISTINA
HLAVÁČKOVÁ

FRAGMENT

Dračí oheň

Děti osudu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kristina Hlaváčková

Dračí oheň - Děti osudu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KRISTINA
HLAVÁČKOVÁ

DRAČÍ OHEŇ

DĚTI OSUDU

FRAGMENT

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval
i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa!
Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem
smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned –
nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete
charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Text © Kristina Hlaváčková, 2026

Cover images © Yodchai Prominn; Denklm; faestock; Max Acronym;
Maxx-Studio / Shutterstock.com

ISBN v tištěné verzi 978-80-253-7952-3

ISBN e-knihy 978-80-253-7969-1 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7970-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7953-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Leonce a Jindrovi

OBSAH

Kapitola 1.	11
Kapitola 2.	57
Kapitola 3.	84
Kapitola 4.	109
Kapitola 5.	150
Kapitola 6.	176
Kapitola 7.	189
Kapitola 8.	231
Kapitola 9.	262
Kapitola 10.	277
Kapitola 11.	284
Kapitola 12.	320
Kapitola 13.	335
Kapitola 14.	365
Kapitola 15.	374

Kapitola 1.

Damian spustil nohy z postele. Bolel ho celý člověk. To ho ovšem nevzbudilo. Byla to stará magická jizva na prsou. Pulzovala podivnou ostrou bolestí. Nahmatal Kargan, který mu visel na krku, a pevně jej sevřel v dlani. Kovové patky se mu zaryly do kůže.

S Elenou se něco dělo. Něco nepřírozeného. Byla bohové vědí kde a nejspíš až po uši v nějakém maléru, zatímco on byl v Kefetu a totálně na hadry. Chvillemi měl pocit, že se nemůže ani pořádně narovnat, natož nadechnout.

V nočních mŕách ho pronásledovala vidina, jak se k němu Eli něžně vine, jak se ho lehce dotýká drobnými prsty a pokládá mu je na záda. Znovu a znovu cítil ten její podivný žhavý polibek, jak se jí prodlužují drápy a zarývají se mu do ledvin, jak mu dívka rve tělo na cáry. *Cítil* to i teď, jen si na to vzpomněl. Musel si důrazně připomenout, že to stvoření *nebyla* Eli. Nebyla to ona. Nebyla to Lenorka, nebyla to Lenorka, nebyla...

A nebyla to Eleanora, koho Michael se Zakim zabili v chodbách Kefetu. Byl to zplouzenec černé magie, který jen *vypadal* jako ona. Možná vzešel z její krve, ale nebyla to *ona*. Tedy ne že by ho to uklidňovalo. A neuklidňovalo ho ani to, že netušil, co se stalo s Fobeiným amuletem. Což byl taky pořádný malér. Tak nějak doufal, že ho nemá zrovna Lenorka. I když... ty další varianty nebyly o nic lepší.

Zahlédl se v zrcadle. Stále měl černé kruhy pod očima, strniště na bradě vypadalo dost přerostlé, spíš se blížilo plnovousu, a jaksi mimo kontrolu. Zaznamenal několik trčících, dosti neučesaných pramenů vlasů, měl propadlé tváře a celkově poněkud nazelenalou barvu. Vzhledem ke svému elfímu původu se vyhodnotil jako v příšerném stavu. Dokonce zaznamenal i jeden šedivý vous! Nehoráznost! Vytrhl ho. Prudký pohyb ruky zabolet.

Oblékl se. Určitě o hodně rychleji, než bylo vzhledem k jeho stavu rozumné. Raději o tom nepřemýšlel, protože pak by se musel zamyslet i nad tím, která ze dvou momentálních možností je hloupější nápad. A hlavně pro koho. Rozhodně nebyl ve stavu, aby se sebral a vyrazil někoho zachraňovat do mrazivých Špičáků. Ovšem nechat Lenorku dlouho bez dozoru, když se s ní dělo něco, co spouštělo reakci jeho jizvy, nebylo o nic rozumnější. Nehodlal nechat Eli nikomu napospas. Nikomu, natož *jí samotné*. Jizva se nikdy nehlásila tak často a tak důrazně jako v posledních týdnech. Princezna byla na hraně propasti a byla tam zjevně už hodně dlouho. Musí ji najít. Musí ji najít hodně rychle. Přísahal. Nestál o to mít ji na svědomí. A s ní i zbytek světa.

Bylo na čase konečně zjistit, kde se Eli nachází. Elfové, temní trpaslíci i naprostá většina draků již opustila město. Dalo se tedy předpokládat, že počet těch, kteří by z něj chtěli informaci vytáhnout, vytlouct nebo vymámit, se omezil na minimum. Bezpečnější už to asi nebude.

Zkontroloval, jestli jsou dveře jeho komnat zamčené a s tíchým záupněním se usadil na podlahu tam, kde předpokládal střed místnosti. Vytáhl šperk zpod košile. Uvědomil si,

že už ho nějakou dobu doslova svědí na hrudi, jako by chtěl být mermomocí použit. Zadíval se na něj, na jeho details.

Kargan, kříž stojící na středním krátkém rameni ležícím proti tomu nejdelšímu, s kruhovitým propletencem okolo průsečíku ramen. Nebyl z drahého kovu, ale ze železa, ze kterého se vyráběly meče. Základní kříž s malými dekorativními patkami byl zdoben rytinami tak drobnými, že byl na omak hladký a rytiny viditelné, jen pokud na ně správně dopadalo světlo. Naopak okruží tvořily důmyslně propletené, tak tenké kovové nitky, že vypadaly jako tkaná krajka. Ve středu kříže byl zasazen šedočerný kamínek protkaný zelenými a modrými žilkami. Byl sice leštěný, ale ani tak nebyl hladký. Byl naopak hrubý stejně jako hory, ze kterých pocházel. Nebyl to drahokam. Dokonce se nedá ani říct, že by kameny raba byly nějak extra vzácné. Doslova *tvořily* Dračí hory v Eliině domovině, ale k nalezení byly jen tam. Podstatné však bylo, že pro Berbery měly tyto kameny hodně zvláštní význam. Šperky z nich vyrobené byly mnohdy ceněny mnohem víc než ty z drahých kamenů. Pro Berbery byly něco jako připomínkou a vědomím domova, jakýmsi kulturním uzemněním.

Tenhle konkrétní Kargan byl dvojčetem šperku, který Damian daroval berberské princezně. Zdobila ho druhá polovina téhož kamene raba. Jen runy byly zrcadlově ložené. Tady a teď nezáleželo na tom, že Kargan byl jediný symbol, který Berbeři uctívali. Nezáleželo dokonce ani na tom, co všechno představuje samotný šperk pro Eli. Faktem bylo, že Damianův Kargan měl vlastní kouzlo. Uměl najít svoje dvojče, ať už bylo kdekoliv.

S pohledem upřeným na přívěsek otáčející se na řetízku Damian zaváhal. Přemýšlel. Snažil se vybavit si Eli tak, jak vypadala, když ji viděl naposledy. Do mysli se mu neustále vkrádal tvor, který mu rozerval tělo. Nemohl se zbavit vzpomínky na žhavý polibek, na to, co při něm cítil. Ano, patřilo to jiným rtům, ale...

Takhle ji nenajde. Ve chvíli, kdy si to pomyslel, objevila se mu před očima Elena, jak leží na posteli v horečkách, na hraně smrti, s tváří a krkem pokrytým dračími šupinami, očima zavřenýma, v křečích. Tehdy si myslel, že se mění na neživého, na temného tvora bez duše.

„Odpusť!“ špitl a bodl ji nožem. Oprava, pokusil se ji bodnout, aby splnil přísahu, aby ji uchránil před osudem, kterého se k smrti bála. Uvědomil si, že v tu chvíli mu byl celkem ukradený osud zbytku světa. Ve vzpomínkách živě viděl, jak její ruka vyletěla z pokrývky a zachytila mu zápěstí v ocelovém stisku. Hrot nože se dotkl její hrudi, ale i přes sílu, kterou sám do úderu vložil, se nůž dál ani nehnul. Otevřela oči a on se podíval do hnědých oken do duše. Byly tak temné, až byly téměř černé. Měnily se. Duhovky plynule přešly z tmavě hnědé do modrozelené, zorničky se protáhly do podlouhlého, ostrého tvaru. Dračí oči zazářily ve tváři pokryté záplavou stříbrných šupin. Usmála se na něj řadou bělostných zoubků. Pokusil se vytrhnout z jejího sevření.

„No, no. Princ nemá dělat ukvapená rozhodnutí,“ zaševalila. Její hlas za sebou nechával tichou, chrastivou ozvěnu. Nadlidskou silou odsunula jeho ruku s nožem. Druhou pěstí mu napálila tak hroznou ránu do brady, že by vzal druhou o zem, kdyby ho bývala nedržela za zápěstí. Byla to fakt

šílená prda. Rozdrtila mu čelist. Elena mu ji sice hned zhojila, ale na ten úder nikdy nezapomene. Poslal ho do limbu na pár dní. Nevěřicně zavrtil hlavou nad tím, kolikrát od ní nějakou schytl. Zřejmě by si to měl začít brát osobně.

Sevřel Kargan v dlaních a zavřel oči. Vnímál ruch města, vytí větru, tlukot svého srdce. Nejdřív se musel uklidnit. Rty se mu pohnuly v němém odříkávání krátkého zaklínadla. Zvuky přicházející zvenčí se začaly vytrácet, až se ocitl v úplném tichu. Do temnoty pod zavřenými víčky se vkradlo světlo. Pozvolna se rozšiřující bod chvíli rotoval, pak se rozbalil v obraz mapy. Byla to mapa Špičáků. Pohled jeho vnitřního oka po ní tiše klouzal, utíkal kamsi do dále, horu za horou, údolí za údolím, strž za propastí, až se najednou zastavil nad neprostupným kobercem korun stromů. Damian překvapeně otevřel oči. Kouzlo se přerušilo.

Morlon! To nebylo možné! Nebo... Zkusil to znovu. A pak ještě několikrát. Kargan ho pokaždé dovedl do Morlonu, Zahrady dryád. No, do řiti! Ze všech míst, kam se mohla Lenorka ukrýt... Tohle opravdu důkladně smrdělo průšvihem. Takovým tím hodně výbušným průšvihem.

Když procházel chodbami Kefetského paláce, pokoušel se nevypadat, že se plíží. Samozřejmě nebyl vězněm, jenže nemohl potřebovat, aby mu někdo bránil v odchodu. Nebo aby ho, nedejte bohové, nechtěl někdo doprovázet. Vlastně se bál, *koho* by s ním mohli poslat. Zaki, definitivně usazený na trůnu Kefetu nepřicházel v úvahu. Michael se právě oženil a dalo se pochybovat o tom, že by ho Kefetská princezna pustila na výpravu... samotného. Dlouho zvažoval, jestli si Michaelovi

přece jen neříct o pomoc. Mělo to háček. Vlastně hned několik opravdu hodně velkých háčků, které se mu nechtělo vysvětlovat.

Kromě jiného mířil do *Morlonu*. Vláčet s sebou *jakéhokoliv* chlapa zrovna do Morlonu, ze kterého žádný muž nevýšel živý, byla prostě zhovadilost. Přemýšlel nad tím, jak se Elena dostala právě do tohoto pramene. Byla tam dobrovolně, nebo ji někdo unesl? Kde byl Charlik? Byl s ní? Vadil by Morlonu i drak mužského pohlaví? Hlavně by měl vymyslet, jak Zahradu dryád přežije on sám...

Damiana znepokojovalo, do kolika pramenů se Elena už dostala. Jako by ji přitahovaly. Nebo ona je. Jenomže ony byly nepohyblivé, zatímco ona... ona prostě cestovala až moc. Většina obyvatel tohoto kontinentu ani netušila, že nějaké prameny moci vůbec existují. Elena je doslova vymetala. A zanechávalo to na ní následky. A zanechávalo to následky na pramenech. Co zatím vyzozoroval, snad žádný po její návštěvě nebyl stejný. Poslední dobou ho napadalo, že někteří vládci měli pravdu. Nejlepší by bylo uvázat tu holku někde za zadek a... hodně rychle utéct, protože by mu jeho zadnici podpálila už jen za to, že ho to napadlo.

Z myšlenek ho vytrhl kůň, který do něj šfouchl nosem. Byl to dakarský válečný kůň a jako takový cítil, že vyrážejí na cestu. A těšil se. Ve stájích byl zavřený příliš dlouho, krátké vyjíždky ho rozhodně neuspokojovaly. Nudil se. Nemluvě o tom, že Kefet se mu ani v nejmenším nelíbil. Navíc cítil neklid svého jezdce. Damian ho pohladil po nose a po krku. Cesta, která je čekala, nebude jednoduchá.

Ale nejdřív se musí dostat z města. Z úkrytu vytáhl napěchované sedlové brašny a připevnil je za sedlo. Rychle přes ně přehodil náhradní plášť, aby nebyly vidět. Nad pláštěm se nikdo podívat nebude.

Nakonec usoudil, že vyrazit sám do Špičáků a vzít to tou nejkratší možnou cestou, je blbost. Nejen proto, že by byl jeho odjezd příliš nápadný. Jednoduše nebyl ve stavu pustit se sám do té nejhorší části hor plné strmých útesů a strží, skřetů, obrů a bohové vědí čeho všeho ještě.

Stráže u vnitřní brány hlavního nádvoří mu kývly na pozdrav a pustily ho postranní brankou. Nikdo se na nic neptal. Město ještě spalo, tedy většina jeho obyvatel ještě spala. Nebylo divu, vždyť do východu slunce zbývalo minimálně pár hodin. Ulice byly osvětleny loučemi a podivnou namodralou září, kterou vydávaly samy kameny, z nichž byl Kefet vystaven. Damiana snad po tisíci napadlo, že bez světél loučí by se městem pohybovat opravdu nechtěl. Měl z něj husí kůži i za světla.

Většina města se totiž šplhala víceméně kolmo vzhůru po skaliskách, zakusovala se do kamene nebo se na něj lepila jako soustava ptačích hnízd propojená spleť klikatých uliček a schodišť spíše podobných vytesaným žebříkům. Všemožná stavení, domy, obchůdky, lazarety, chrámy, vše, na co si vzpomenete, zabíralo velkou část stěn a ztrácelo se nad jejich hranami. Na severní plošině se ve středu složitěho systému opevnění tyčil obrovský palác s věžemi a věžičkami dokonale napodobujícími strukturu Špičáků. S tím rozdílem, že jeho zdi byly zářivě bílé. Ve dne. V noci se blyštily strašidelnou modrošedou. Světlo se od nich odráželo

a vrhalo děsivé stíny, které vypadaly, že žijí vlastním životem. Ani stíny vrhané plameny loučí se nechovaly normálně. Uličky byly úzké, na některých místech jen tak široké, že jimi stěží projel vůz. Ty takzvané vnitřní, které měly na obou stranách domy, byly děsivé, ale rozhodně bezpečnější. Z těch druhých bylo vidět na protější stěnu města a na průsmyk. A hlavně na dno průsmyku, což znamenalo pohled do propasti. Nikde nebylo žádné zábradlí nebo zábrana. Stačilo špatně šlápnout, uklouznout, nebo aby do vás někdo strčil, a bylo po žízalkách. Proto se Damian úmyslně držel co nejbližše stěně. Pohledu do hlubiny se ovšem neubránil. Pokusil se setřást pocit, že mu hlubina pohled oplácí, že ho město pozoruje, že ho pozoruje sám Kefet.

Damianův zrak padl na nejvýraznější prvek architektury Kefetu. Obě stěny průsmyku propojovala hvězdovitá soustava šesti mostů. Uprostřed byla podepřena jediným kamenným sloupem. Středový sloup. Obsahoval jeden z nejdůležitějších obřadních sálů Kefetu. Kefetští věřili, že chrámový sloup je srdcem města. Právě v něm se odehrála bitva, která rozhodla o osudu města a jeho pramene. A málem stála Elenu život. Nad tou myšlenkou se pozastavil. Přes veškerou svou vědomou snahu věřit v Eli... pochyboval. Neměl jistotu, že nepřišla o ten život, který z ní dělal... člověka.

Černý mág ji zasáhl černým ohněm. Přímo do hrudi. Zblízka. Černý oheň zpečetil osud každého, koho zasáhl. Čiré koncentrované zlo, které zabíjelo. Kletba černého ohně pronikala do krve, kostí i svalů, ochromovala údy, pohlcovala duši a mysl. Zabíjela pomalu a plíživě. Nemilosrdně. Pokud... pokud jí zasažený nezaprodal duši... Černá magie

pak spálila vše, co tvořilo původní osobnost a charakter, zalkalila paměť a mozek. Měnila všechny bez rozdílu druhu či národa. Koho černý oheň rovnou nezabil, toho změnil ve vraždící příšeru. Díky černému ohni se zrodili Černí. Tento kontinent neznal horší kletby.

Elena se celý život bála toho, že ji její vlastní magie promění v něco příšerného, ve zrůdu, která zničí svět. A pak ji zasáhl černý oheň. Umírala. Nikdo si nemohl být jist, zda zemře, nebo ji oheň ovládne. Neexistovala jiná varianta. Jeho, Damiana, vážala přísaha. Pokud by dopustil, aby se z Eleny stal černý mág, pokud by dopustil, aby se naplnilo proroctví a Elena uvrhla svět do temnoty, zaklínadlo přísahy by ho zabilo.

Myslel na to, když sestupoval uličkami Kefetu. Pokoušel se zapudit vzpomínku na to, jak po boji sváděla marný zápas o svou duši, zatímco on sledoval a doufal, že zemře, aniž by ji musel zabít. Byla to šílená volba. Věděl, že by mu neodpustila, kdyby ji nechal, aby se proměnila. O tom, že by to nejspíš zničilo svět, ani nemluvě. A tak on málem zabil ji. Pokusil se. Zastavila ho. Zastavila jeho čepel mířící na její hrud' a jedinou ranou mu rozdrtila čelist. Sebrala se, vyléčila od černého ohně Michaela a zmizela. Zřejmě nasedla na Charlika a ten ji odnesl bohové vědí kam. Teď ji Kargan ukazoval v Morlonu. Což mohlo znamenat cokoliv. Ztracená ženská!

Byl jediný, kdo si byl skutečně *jistý*, že je Eli stále naživu. Protože kdyby nebyla, kouzlo Karganu by ji neukázalo. Všichni ostatní pochybovali. Oprava. Michael vlastně taky nepochyboval. Ten ve svou kamarádku bezmezně věřil. Důkazy

nepotřeboval. A jedině díky Michaelovi v ni stále věřilo i těch několik lidí, co *věděli*, čím byla zasažena. Jejich myšlenky se ubíraly stejným směrem. Jestliže dokázala vyléčit Michaela, musela přece vyléčit i sama sebe. Jistě, nemělo by to být možné, ale Michael jednoduše nevykazoval jediný příznak černého ohně.

Nejistota však přetrvávala. Elenu od té osudné noci nikdo neviděl. Tedy... nejspíš. V Kefetu se objevila dívka, která vypadala jako ona. Do posledního vlásku, včetně rudého pramene ve stříbrných vlasech. Včetně očí tak tmavě hnědých, že byly téměř černé. Akorát že napadla Damiana. Téměř ho rozcupovala na kusy.

Toho tvora zabili. Dokonce dospěli k názoru, že to nebyla Elena, jen jakýsi zplozenec z její krve. Ale pochybnosti přetrvaly. Protože zmizel amulet. Protože svět neznal nikoho, kdo dokázal skutečně *přežít* černý oheň. Nezbyvalo než si přiznat, že ani on si není až tak úplně jist, jestli z ní nezbyla jen pomalu šířaná schránka. Obzvláště teď, když jeho jizva tak často bolestivě pulzovala. Morlon rozhodně nebyl dobrá zpráva. Patřil mezi ty záhadnější z pramenů moci. Skoro nic o něm nevěděli ani ti, kteří o pramenech *věděli*.

Poslední dobou mu tohle všechno letělo hlavou pořád dokola. Teď se ovšem potřeboval soustředit. Uličky Kefetu byly téměř liduprázdné, až na opevnění. Ta byla plná stráží. A on se musel dostat z města pokud možno nepozorován. Nehledě na to, že potřeboval, aby byl co nejhuňv sledovatelný, kdyby měli Michael nebo Zaki roupy. Nebo špehové vládkyně Západních lesů Alivan, když už jsme u toho. Nevěřil, že

by se zrovna ona spokojila s jejich vysvětlením ohledně berberské princezny. Bylo podezřelé, že jen tak odjela. Kladla podezřele málo otázek.

Možná právě proto byl tak nervózní. Měl nepříjemný pocit, že ho někdo sleduje. Když vyjel z dohledu stráží horního nádvoří, přehodil si přes hlavu kápi a tvář zakryl sesem. Zahalení cestující nebyli v Kefetu nic neobvyklého, což mu usnadňovalo se ztratit. Sledoval cestu za sebou, postranní uličky a spojovací schody, dokonce i spleť střech v nižších úrovních stěny. Nikoho ale nezaznamenal. Tak proč měl ten podivný pocit za krkem?

Konečně se ocitl na dně průsmyku, v prostoru tržiště. I přes brzkou ranní hodinu se to tu hemžilo lidmi. Řadili se do obchodní karavany směřující na západ. Damian byl domluvený s jejím velitelem. Našel vůz, který měl doprovázet, a kývl na vozku. Ten si ho nedůvěřivě prohlédl, pozdrav oplatil a dál se věnoval své práci.

Tržištěm se ozval pronikavý hvizd a karavana se pohnula. Damian se narovnal v sedle. Odolal pokušení ohlédnout se na středový sloup. Příliš dobře věděl, že kdyby se někdo díval, mohl by tím na sebe upozornit. Potřeboval být jedním z mnoha, které zajímala jen cesta z města.

Kavalkádu čekala sedmihradba. Brána byla zavřená, ve stěně nebyla vidět jediná spára. Všiml si, že v karavaně mnozí pochybují, zda se brána vůbec otevře. Pak se kámen hladký jako sklo, zakalený ohněm draků a magií mágů, trpaslíků a elfů, rozdělil. Mezera se rozšiřovala, až vytvořila tvar brány. Karavana zhruba stovky jezdců a dvaceti vozů najednou

vypadala jako bezvýznamná cestička mravenců. Důmyslnost sedmihradby ve všech vzbuzovala strach.

Každá z jejích hradeb měla na šířku několik desítek metrů. Na všech opevněných ochozech stály těžce ozbrojené stráže shlížející dolů, mířící na projíždějící zbraněmi. Kdokoliv tudy procházel, jednotlivec či armáda, zde byl vydán na milost a nemilost. Stačilo zavřít brány. Pak nezáleželo, kdo se ocitl mezi opevněním a v jakém počtu. Sedmihradba byla smrtonosná past. Dostřelit do výše na ochozy opevnění bylo nemožné. Skončilo by to palbou do vlastních řad. Stěny byly hladké, šplhat se po nich nedalo. Pak tu bylo město samo. Rozlézalo se po obrovské ploše skály, skýtalo nejen velké množství úkrytů, ale hlavně palebných pozic. Kdokoliv by chtěl průsmykem projít jinou než mírovou cestou, musel se utkat nejen s neskutečně mohutnými hradbami a jejich obránci, ale i s palbou přicházející ze skal nad ním. Damiana napadlo, že by se vlastně nemuselo ani střílet. Stačilo by nechat uvězněné vyhladovět. To by sice zablokovalo i cestu z Kefetu, ale ta možnost tu byla.

Koně byli neklidní. Někteří se plašili, což průchod trochu zpomalilo. Kefefané si s otevíráním bran dali na čas. Demonstrovali svou sílu. A možná roztrpčení nad tím, jak brzy ráno musí projevit aktivitu. Damian se v mrazivém počasí oproti všem předpokladům potil. Pod košilí mu dokonce sklouzla stružka potu. Na zlomek vteřiny zapochyboval, jestli by se neměl vrátit do paláce, zkusit se dát trochu víc do kupy, počkat na další karavanu. V jizvě na hrudi ho v tu chvíli zabolelo tak, že musel zabojoval, aby se bolestí nezlomil v pase a nesletěl z koně. Pod sesem semkl rty. A pokračoval.

Tentokrát se Damian otočil, aby se podíval na hradbu a město nad ní. Všichni se otáčeli. Většinou s úlevou, že unikli sedmihradbě. Jen někteří s údivem nad důmyslností stavby nebo proto, že se jim Kefet nechtělo opouštět. Koně zrychlili, šťastní, že podivné město nechávají za sebou. Dokonce i ty, kteří táhli povozy, museli vozkové krotit. Jakmile karavana opustila hradby, začala se přeskupovat. Jezdci vyjeli do stran, aby mohli lépe bránit případnému útoku, před karavanu vyrazila hlídka. Damian byl sice platící cestující, ale i tak se přidal k ozbrojencům mezi vozy.

Někdo je sledoval. Ten pocit ho neopouštěl, ale nikoho neviděl. Ani hlídky nic nezaznamenaly. Tedy, alespoň to tak vypadalo. Damian vznesl jen několik nenápadných dotazů, aby na sebe nepoutal příliš pozornosti. Nebyl si jistý, zda není zbytečně paranoidní. Na druhou stranu, pokud je někdo skutečně sledoval, mohli být v ohrožení všichni. Až na to, že se nic nestalo. Několik dní se nic nedělo. Dokonce chvíli zvažoval, jestli nezůstat pod ochranou karavany co nejdéle. Pořád měl možnost Špičáky zcela objet a vyhnout se jejich nástrahám. Nakonec se však vrátil k původnímu plánu – projet skrz hory v místech, kde byly o něco málo bezpečnější alespoň svou výškou.

Když veliteli karavany sdělil, že bude nadále cestovat sám, dostalo se mu velmi podezřívavé reakce. Vždyť kdo by dobrovolně opouštěl relativní bezpečí doprovodu ozbrojených stráží a pouštěl se do těch šílených hor sám? A pravděpodobně čekal, že Damian bude chtít vrátit část peněz. Což Damian rozhodně nechtěl. Prostě to smrdělo. Byla to šílenost. Něco takového nikdo dobrovolně nedělal, *ne sám*. Pokud neměl za

lubem něco nekalého. Nebo neměl sebevražedné sklony. Muže evidentně napadlo, jestli se do něčeho nezapletl. Nakonec se spokojil s tím, že mu zůstanou peníze, a ne malé. Shledal dokonce, že bude lepší, když se o toho podivína nebude muset dál starat.

Když Damian opouštěl relativní bezpečí vozů a jejich ozbrojených stráží, svým způsobem se mu ulevilo. Poslední dobou ho přítomnost jiných lidí dusila. Jako by se nemohl svobodně nadechnout. Jeho kůň zjevně sdílející jeho názor vyrazil ostřejším tempem.

Někdo ho sledoval. Cítil to vzadu na krku. Tentokrát nebylo pochyb. Dokonce i jeho oř byl neklidný a hledal zdroj zvuků, které Damian neslyšel. Uši se mu otáčely téměř neustále, větřil, dokonce nakláněl a otáčel hlavu. Jestli je někdo sledoval, nemohl si toho nevšimnout. Damian se sice pokoušel pozorovat okolí o něco méně nápadně, ale nervózní byl jako pes. Pak zahlédl mezi skalisky pohyb. Zrovna sjížděli uzoučkou prudkou stezku vyšlapanou vysokou. Nad nimi se uvolnil kámen. Strhl s sebou malou lavinku sutí. Rachotila dolů svahem. Všechno okolo najednou ztichlo. Damian se otočil. Kůň taky. Jenomže na holé skále nebylo nic, co mohlo kameny uvolnit. Jen... Na zlomek vteřiny měl dojem, že se pohnula samotná skála. Což nebylo příliš pravděpodobné. Mohl to být obr, který se zavrtil ve spaní? Horský trol? Nebo něco úplně jiného? Zdálo se mu to, nebo se světlo odráželo od útesu tak nějak divně? Jako by povrch a barvy kamene byly najednou nějak špatně. Nemohl odlišit specifický tvar, který by mu napověděl, co se děje.

Koně nemusel ani pobízet. Vyrázil sám. Najednou připomínal přerostlou horskou kozu, protože stezka byla strmá a nepříliš přátelská. Šplhal se po ní rychlostí, jaká by neměla být možná.

Nic dalšího se nestalo. Damian měl chvíli pocit, že pronásledovateli unikl, ale... Večer si obzvlášť opatrně vybral tábořiště. V zákrytu skal si rozdělal oheň. Najedl se a rychle uložil ke spánku. Tentokrát si lehl o něco dál od plamenů. Sedlo a věci měl blízko koně. Byl připravený.

Nepřikládal. Oheň začal skomírat, okruh světla se zmenšoval, zahalil ležící postavu do tmy. Čekal a naslouchal. Pak se pomalu vymotal z pokrývek, potmě osedlal a vykradl se v tichosti z tábora. Jestli ho někdo skutečně pronásledoval, tohle byl asi jediný způsob, jak mu zmizet.

Nad vrcholky hor se objevil vítaný proužek světla. Po Špičácích se rozlévalo unavené šedivé ráno. Jezdec s koněm se pohybovali úzkým kaňonem, korytem mělkého potoka. Pokud se nechtěl škrábat potmě do kopců, jinudy se projet nedalo. Ohlížel se, ostražitě sledoval okolí, ale konečně měl pocit, že své pronásledovatele setřásl.

Varovalo ho tiché, téměř neznatelné zaskřípění. Bylo blízko. Sáhl po meči. Vynořili se odnikud, doslova z čírého vzduchu. Kůň instinktivně uskočil a zároveň vyrazil vpřed. Od jeho kopyt vystříkla voda, bahno i kamení. Drak s trpaslíkem v sedle byli příliš blízko, pohybovali se příliš rychle. Ještěř pohodil hlavou. Čelisti plnou zubů narazil z boku do koně, zasáhl Damiana do nohy a oba je obrovskou silou odmrští stranou. Damian jen stěží stihl vytáhnout chodidla ze třmenů,

ale ze sedla se dostat nestihl. Dopadl na kus ostré skály, kůň se zřítíl na něj. Zvíře reagovalo, omámené a zkrvavené se postavilo. Damian se hrabal za ním, teď už s mečem v ruce. Drak po něm sekl tlapou, pak druhou. Prvním úderem minul, ale druhým roztrástil balvan, u kterého se Damian přikrčil.

Od skal se odrazil zběsilý válečný pokřik. Z kamení se vyrojili drobní válečníci, sotva dvanáct centimetrů vysokí. Vrhli se do boje. Damian je téměř nezaregistroval. Ale to ani pozemní draci. Byli tři. A byli obrovští a rychlí. Jeden z nich máchl ostnatým ocasem po hřebci. Přirazil ho na skálu. Druhý se na něj vrh, sevřel ho čelistmi. Zvíře zoufale bolestivě zaržálo. Ozvalo se křupání lámaných kostí, najednou byla všude krev. Damian vzdoroval. Oháněl se mečem a uhýbal, ale proti třem ještěřům neměl šanci. Othar se vrhli na draka, který mu byl nejbliž. Doslova mu obsypali hlavu. Bodali ho meči, sekali sekerami, zaútočili i na trpaslíka. Strhli ho ze sedla. Bylo jich zoufale málo. Trpaslík zaječel, když se ocitl na zemi. Rozmáchl se, ťal po útočnicích dvoubřitou sekerou. Najednou zjistil, že se potápí do země. Mrňaví bojovníci ho táhli do dna potoka. Kaňon zaplnil jeho zděšený jekot. Ve snaze se něčeho zachytit zahodil sekeru. Kopal a házel sebou. Neměl šanci. Jeho řev najednou utichl, zakončený téměř neslyšným zabubláním vody a bahna.

Boj pokračoval. Damian byl zraněný, noha ho nenesla, dostal zásah do ramene, z žeber mu vystřelovala bolest, ale skočil proti jedné ze zubatých tlam. Jeho ostří se zaseklo do šupin. Drakovi se podlomily přední nohy. Damian se začal otáčet k dalšímu útoku, ale ze strany do něj něco udeřilo a mrštilo jím vzad.

Jak rychle útok začal, tak rychle i skončil. V jednu chvíli létali vzduchem Bugríci, Damian, ostnaté ocasy a tlapy i zbraně, a pak bylo ticho. Jeden z trpaslíků se svezl ze sedla, vyzdvihl bezvládného Damiana do výšky. Druhý trpaslík ho chytil a vytáhl před sebe na krk draka. Hodil ho tam jako pytel brambor. A pak byli pryč. Zmizeli. Vytratili se do čirého vzduchu stejně náhle, jak se předtím zjeví, zahalení neviditelností i ranním šerem. Po boji zbyla jen zoraná půda, rozbité kamení a několik krvavých skvrn. Na dně potoka se možná chvíli držely otisky obrovských tlap darajských draků. Zmizelo tělo koně i zabitého pozemního draka. Kaňonem zavládlo tíživé ticho. Othar se po sobě podívali. Jejich zmatená nehybnost však trvala jen okamžik. Mezi kameny našli těla svých padlých druhů, přehodili si je přes ramena a rozeběhli se.

Tma. Probrala ho bolest. Chvíli mu trvalo, než mu došlo, že leží na něčem, co se hýbe. Měl spoutané všechny končetiny, pohyb jím nepříjemně natřásal. Zraněná noha se o něco třela, vystřelovala mu z ní bolest do celého těla. Přehlušovala dokonce i tu spalující poraněná žebra, na kterých v podstatě poskakoval celou svou vahou. Nedaleko se něco prosmeklo. Bylo to obrovské. Znovu omdlel.

Potácel se mezi bezvědomím a nočními můrami. Několikrát se probral, snažil se zaznamenat, co se kolem něj děje. Vzpomínky se vracely jen velmi pomalu. Z jejich střípků si poskládal částečný obraz toho, co se stalo. Napadli ho pozemní draci z Dutse Daraja. Společně s temnými trpaslíky. Sice stěží, ale stále byl naživu, takže ho zřejmě nechtěli mrtvého.

Zapletli se do boje i Othar, nebo se mu jen zdáli? Jestli se mu nezdáli, kam se poděli? Mozkem mu zněl jejich válečný pokřik, ale jako by si je vůbec nepamatoval. Na obličejích cítil zaschlou krev. Třeštila mu hlava, končetiny měl oteklé, téměř se nemohl hýbat. Střídavě jím cloumala zimnice a horečka. Trpaslíci pospíchali. Několikrát zaznamenal, že padá skrz skaliska Špičáků, ale pak přišla tma. Mohly to být tunely? Jak dlouho jimi putovali? Kolik uplynulo času od chvíle, kdy byl napaden?

Otevřel oči. Tedy, myslel si, že otevřel oči. Co viděl, neodpovídalo tomu, co si pamatoval. Když se totiž probudil naposledy, ležel na smradlavém kavalci v temné cele, celý zakrvácený, bolavý a smrděl drakem. Ovšem tentokrát napůl ležel, napůl seděl na široké posteli, zabalený do přikrývek, ze kterých mu vyčuhovala zraněná noha. Poznal to tak, že mu na ni nehorázně táhlo a příšerně bolela. Též mu přechuhovala přes pelest. Obě nohy mu přechuhovaly přes pelest, protože postel byla příliš krátká, i když v ní v podstatě seděl. V místnosti bylo ticho. Kromě zvuků, které vydával on sám. Měl takový hlad, že by jedl hřebíky, a jeho žaludek mu to hlučně připomínal. Úplnou tmou narušovalo mdlé světlo dvou luceren. Jedné zavěšené nade dveřmi, druhé někde u postele. Otočil hlavu, aby se podíval. Leknutím málem vyletěl z kůže, když si uvědomil, že hledí do blankytně modrých očí. Doslova zářily. Vypadaly jen jako modré kuličky uprostřed temnoty. Byl z nich natolik v šoku, že mu chvíli trvalo, než zaostřil na tvář. Při pohledu na ni se pokusil protlačit polštáři, aby unikl. Rozšířily se mu oči údivem, ale jinak se mu víceméně podařilo nedat najevo své zděšení.

„To to trvalo,“ pronesla tvář hlasem, za který by se nemusela stydět lavina kamení. Téměř při tom nepohnula rty. A naklonila se k němu, aby se rukou podobnou kostnatému pařátu dotkla jeho čela.

Zapřel se, aby neucukl. Měl pocit, jako by se ho někdo dotkl chladnou vydělanou kůží. Cítil pod ní kosti. Ta osoba vypadala jako mumie. Hnědě popelavá kůže byla natažena na těle tak pevně, že pod ní prosvítala kostra. Blankytně modré oči na něj zářily z hlubokých temných důlků, nad kterými nebylo obočí, víčka nezdobila jediná řasa. Jasně vyrýsované lícní kosti nad propadlými tvářemi působily dojmem, že musí každou chvíli proříznout našponovanou pokožku.

„Rozumíš mejm slovům?“ zeptal se ten podivný tvor.

Damian váhavě přitakal. Chtěl promluvit, ale z hrdla se mu vydralo jen jakési zachroptění.

Živá mumie přikývla, pro něco se natáhla a ke rtům mu přiložila pohár. Tekutina v něm výrazně sladce voněla. Znamenal hned několik kořeněných přísad. Bylinky. Ale jaké?

„Napij se, je to lék,“ pronesla mumie chlácholivě.

Ostražitě se napil. Po těle se mu téměř okamžitě rozlilo příjemné teplo.

„Děkuji,“ zkusil, jestli může mluvit.

„Moc se nehejbej. Máš na dvakrát zpřelámanou pařátu. Kost prošla svalama ven. Museli jsme ji srovnat. Nic hezkýho to nebylo. Svaly namaděru. Polámaný žebra. Pohmožděnej bok. Skoro to vypadalo, že máš kráplou lebku,“ vypočítala osoba.

Nebyl si jistý, jestli jde o muže, či ženu. Z rysů tváře těžko říct, podle hlasu se soudit nedalo a hlavu měla postava

úplně holou. Vzadu kůží prosvítal hrbolatý tvar lebky. Uvědomil si, že oči nejsou celé blankytně modré, měly leskle černé okruží. Až na téměř nepostřehnutelné trojúhelníčky v koutcích neměly skoro žádné bělmo. Zřejmě i proto vypadaly oči mnohem kulatější, než obvykle. O něčem jako mandlovém tvaru se v tomto případě rozhodně nedalo mluvit.

Pojal podezření, že to podivné stvoření je felčar. Usilovně zadoufal, že to tak není. Představa, že zrovna felčar, v jehož spárech se ocitl, vypadá, že ho vyplivl nějaký hrob, v něm přílišnou důvěru nevzbuzovala. Zdálo se mu to, nebo byla strašidelná tvář poseta tetováním?

„Kde to jsem?“ zeptal se konečně. Chráptěl. Byl utlumený. Také si byl celkem jist, že to nejspíš nezpůsobila jen jeho zranění. Podle chuti se pokoušel vybavit, co bylo v onom lektvaru, který vypil.

„Zůstaň tu. Někdo s tebou chce mluvit,“ neodpověděla mu mumie a vstala. Čekal, že půjde pomalu a shrbeně, vyběhla ale jako splašená laňka. Byla hodně malá. Opravdu hodně malá. Natolik, že si uvědomil, že nejspíš není člověk.

„Počkej, kdo jsi?“ zeptal se překvapeně. Konečně si vzpomněl. Na trpaslíky. Na pozemních dracích. Ať byla osoba kýmkoliv a čímkoliv, rozhodně byla vzrůstem trpaslík, i když postrádala onu robustnost, kterou si všichni spojovali právě s trpaslíky. Rychle zaznamenal oblečení. Černé, z podivného materiálu připomínajícího dračí kůži. Pevné tenké boty, které nevydávaly na kameni nejmenší zvuk. Nedávalo smysl, aby ho temní trpaslíci napadli a zmrzačili a pak uložili do komnat.

Mumie se zastavila, zaváhala, pak tiše řekla: „Izgra,“ a odkvačila. Zabouchla za sebou těžké dveře. Slyšel, jak zacakalo zamykací zařízení. Co se to tu zatraceně dělo?

Izgra. Pokud se nepletl, bylo to ženské jméno. Nejspíš. Trpaslíci pohlaví neřešili. Ne navenek. Ne před cizinci. Mohl se mýlit. Rozhlédl se po místnosti. Na nějaké vstávání a bližší zkoumání místa svého momentálního pobytu neměl ani pomyslení, natož síly. Bolel ho celý člověk. I ty jeho části, co byly tak trochu elf. A bolely ho ledviny. Jako by do nich měl pořád zaryté drápy. Motala se mu hlava. Třeštila. Ohmatal si ji. Někdo mu ji ovázel. Rty měl popraskané, jazyk opuchlý tak, že se mu lepil na patro. Měl žízeň. Zamyslel se nad pohárem, který ležel na stolku vedle postele. Bohové vědí, co v tom bylo za dryáky. Mohlo to být pořádně nebezpečné. Na druhou stranu, to dehydratace taky.

Stěny místnosti byly holé, nebyla tu okna. Žádná okna. Až na to mrňavé ve dveřích, zakryté mříží a malou dřevěnou záklopkou. Dveře tak až příliš připomínaly dveře cely. Napovídala tomu i petlice, která zevnitř jaksi chyběla. Kromě postele a malého stolku vedle ní tu byl prostorný pracovní stůl s židlí, která však momentálně stála vedle lůžka, pult s umyvadlem a džbánem na vodu. Všiml si i nevelké skříně. Doufal, že je v ní i jeho oblečení, protože on ho tedy rozhodně postrádal.

Téměř bezmyšlenkovitě sáhl po Karganu na svém krku. Neměl ho! Zachvátila ho panika. Pak si všiml, že šperk leží na stolku vedle poháru s podezřelou tekutinou. Natáhl se po něm. Zaúpěl, protože to kromě jiného znamenalo, že pohnul nohou. Bylo mu jedno, že se o něj bolestí pokoušejí mrákoty.

Sevřel Kargan v ruce. Byl podivně chladný. Kov s kamenem. *Pouhý* kov s kamenem. Stiskl ho v dlani tak pevně, až se mu patky ramen zaryly do kůže. Přitiskl si pěst na hrud'. Zhluboka se nadechl. Jako by to dřív nešlo. Aniž by pustil přívěšek, přetáhl si přes hlavu řetízek. Chlad se z Karganu pomalu vytratil. Cítil hrubou strukturu kamene raba. Myslel na Lenorku. Jakmile mu Kargan sundali, magie, kterou v sobě nesl, usnula. Ale hned jak ho vzal do ruky, ucítil spojení. Bylo velmi slabé, tak slabé, že ho mohl odhalit jen on, protože o něm věděl. Nemluvě o tom, že fungovalo jen kůži na kůži. Respektive krev na krev. V tomhle se pojistil. Nehodlal riskovat, že někdo odhalí a zneužije jeho malý hledací trik. Jenže moc Karganu byla výrazně slabší, než měla být. Damian přejížděl prsty po jeho povrchu a hledal poškození, které by to vysvětlilo. Žádné nenašel. Nerozuměl tomu.

Podezření, že je právě v Dutse Daraja, se mu potvrdilo hned vzápětí. Zaslechl klapnutí zámku. Dveře se otevřely a dovnitř vešla Izgra následována třemi temnými trpaslíky v plné zbroji, a hlavně plně zahalenými, včetně jejich pověstných helmic zcela zakrývajících tvář. Jejich masky se téměř nelišily, snad jen nějakou tou odřeninou či stínem, způsobeným jiným odrazem světla. Tam, kde měla být ústa, se nacházelo žebrování s průduchy, tak důmyslně vyrobeno, že pod ním nebyl vidět pohyb rtů. Všem maskám dominovaly pečlivě vyobrazené, křivé rozplácené nosy a nad nimi temná skla průzorů. Oděv trpaslíků odhaloval totéž co helmice: naprosto nic. Vzpomněl si na Berbery a jejich maskování. Používali černý oděv a tvář halili sesem. I oni tak nepříteli znemožňovali,

aby rozeznal jednoho od druhého, aby ukryli alespoň část svých reakcí. Jenomže Berberům byly vidět oči... Tohle ho zneklidňovalo. Byl si celkem jist, že i trpaslíci musí mít způsob, jak se vzájemně poznat, odlišit. Uložil si do paměti, že si je musí pečlivě prohlédnout, aby na jejich oděvu či helmicích odhalil nějakou insignii nebo značku.

Damian je přeletěl očima. Podíval se na Izgru. A napadlo ho, jestli náhodou nejsou součástí uniformy a brnění i vycpávky, protože oproti felčarce vypadali ti druzí výrazně robustněji. Co skrýval jejich oděv? A co masky a helmice? Proč mu bylo dovoleno vidět Izgru a nikoho jiného?

Dva z trpaslíků mírně kývli hlavami, zřejmě na pozdrav, a rozestoupili se kolem postele. Dali tak jasně najevo, v jakém jsou postavení vůči tomu třetímu. Ten se neuklonil. Opíral se o hůlku. Izgra mu rychle přinesla židli a postavila ji do nohou postele. Se zamručením se na ni posadil. Damian je všechny pozoroval. Narůstal v něm vztek, i když ho alespoň prozatím úspěšně krotil. Ležel před bandou temných trpaslíků zraněný, téměř neschopný pohybu a nahý, nedostatečně zakrytý jen pokrývkou. To nebyla zrovna ideální pozice k nějakému pokusu o vzdor. Leda kdyby tu bylo pár sličných dívek. Pak by se o nějaké akci uvažovat dalo...

Neuniklo mu, že nikoho ani nenapadlo zvýšit knoty v lucernách, aby tu bylo více vidět. Lucerny tak vrhaly spíš stíny než světlo. A to ho stavělo do ještě větší nevýhody. Postavy stojící ve stínech, a navíc plně zahalené, mu nedávaly šanci cokoliv přecíst z tváře nebo řeči těla.

Potřeboval ulevit svým svalům. Bolely ho ledviny a záda. Nolan ho sice zhojil, ale neměl ani zdaleka takové schopnosti

jako Elena. Zranění se hojila výrazně déle a on se svou výpravou zrovna nečekal, až bude úplně fit. Což se ukázalo jako zásadní chyba. A teď se nemohl skoro ani pohnout, aby nevypadal jako slaboch. Napadlo ho, že se zatím nepodíval na svou nohu. Byla zafačovaná. Divil se, že mu ji pozemní drak neutrhla. Čekal. Na nějakou úvodní větu. Nic. Ticho. Čekal dlouho. Nakonec to nevydržel.

„Proč jsem tu?“ zeptal se bez obalu, bez pozdravu a o trochu ostřeji, než měl původně v úmyslu.

„Byl jsi těžce raněnej,“ odpověděl úsečně zřejmě jeden ze stojících trpaslíků.

Damian si najednou vůbec nebyl jistý, který z nich to byl. Upřel oči na toho sedícího. Hierarchie byla jasná. Chvilí čekal.

„Jsme rádi, že už je ti líp,“ ozvala se nějaká z helmic. Hlas rezonoval, těžko se odlišoval i směr, odkud přišel.

Izgra sklopila oči. A udělala krok vzad do stínu u zdi.

Že ho někdo napadl, zmasakroval a pak zalátal, mohlo znamenat jediné.

„Co po mně chcete?“ usekl. Na hry byl příliš polámaný, bolavý a nahý. Neměl zrcadlo, ale měl podezření, že vypadá, jako by ho protáhli stokou. To bylo vlastně dost pravděpodobné.

„Jsi kovářskej mistr šperkař, potřebujeme tvoje služby,“ prohlásil jeden z trpaslíků, aniž by se namáhal jakýmkoliv dalším úvodem. Damian měl pocit, že ten nalevo. Jeho hlas zněl podivně dutě.

Chraplavě se uchechtl. Na smích neměl sílu. „To tedy nevím, na co potřebujete zrovna mě. Vaši kovářští mistři šperkaři patří mezi ty nejlepší.“ Pohlédl na svůj obraz odrážející

se v temných sklech trpaslíkovy helmice. Nebylo to nic příjemného zírat na nehybnou masku, aniž by tušil, jak vypadá tvář za ní. Znamenalo to, že neviděl výraz, který by se dal přecíst. Dokonce ho napadlo, že je podivná i modulace hlasu. Nešlo rozeznat, jak je mluvčí starý, ale ani jakého je rodu. Pomineme-li ovšem fakt, že si pořád nebyl jistý, který z nich skutečně mluví. Těkl očima na Izgru.

Vypadali všichni trpaslíci z Dutse Daraja jako ona? Proč neměla Izgra helmici? Zneklidňovalo ho to. Trpaslíci z Dutse Daraja se mimo svou říši pod horami nikdy neobjevovali bez svých masek a tmavého oblečení. Nikdo netušil, jak vůbec vypadají. Dokonce se ani nevyprávělo, že by je bez helmic někdy někdo viděl. Neslyšel ani nečetl záznamy o tom, že by se do podzemní říše někdy někdo vůbec dostal. A hlavně, že by se odtud *vrátil* a mohl vyprávět. Dělalo mu starosti, že teď nejspíš ví víc, než je zdrávo.

„Umíš vázat sílu,“ zkonstatovala maska suše.

Damian si opřel hlavu o stěnu nad hrubým polštářem. „Na to jste mě nemuseli unášet, to umějí vaši kovářští mistři šperkaři též,“ odporoval dál chabě. Na tohle chození kolem horké kaše neměl ani náladu, ani sílu. Nehledě na to, že se právě dostali na hodně tenký led. Dutse Daraja nemělo dobrou pověst a Damian se nehodlal účastnit ničeho, co byť jen vzdáleně připomínalo černou magii. Svázat sílu mohlo znamenat jen pár věcí. Například, že trpaslíci potřebovali amulet, s jehož pomocí by mohli koncentrovat sílu svého pramene. A to svět rozhodně nemohl potřebovat.

Tak moment. Copak trpaslíci z Dutse Daraja ještě nemají vlastní amulet? Vždyť mezi Strážci pramenů bylo všeobecně

známo, že zdejší kovářští mistři šperkaři jsou ti nejlepší. To prostě nedávalo smysl. Oprava, to vyloženě smrdělo. Byli to totiž právě darajští trpaslíci, kteří jako první ovládli vázání síly pramene. Byli to oni, kdo vytvořili první funkční amulet. A byly to často drahokamy právě z této podzemní říše, které byly používány v amuletech ostatních pramenů, pokud neměly vlastní drahé kameny.

Když se nad tím Damian zamyslel, nevěděl o jediném prameni, který by měl v amuletu... vlastní drahokam. Nejspíš to bylo tím, že amuletem byly svázány výhradně umělé prameny. Panovalo přesvědčení, že u těch přírodních to není možné. Jenomže tohle bylo Dutse Daraja...

Na chvíli zavřel oči a pokusil se změnit polohu, aby ho tolik nebolela noha, záda a ledviny. Nepomohlo to. Třeštila mu hlava. Žebra ho pálila až ke krku. Nemohl se soustředit. Špatně se mu dýchalo.

„Ne,“ zkonstatoval mnohem klidněji, než se cítil.

„Ale...“ zarazil se trpaslík.

„Nikdy neudělám, co po mně chcete,“ vysvětlil Damian trpělivě.

Tuto odpověď trpaslíci zjevně nečekali. I s maskami na jednu vypadali dost zaskočeně. Jeho postoj dával naprosto jasně najevo, že se chystá odporovat, možná i vyhrožovat.

Pak se ozval chraplavý hlas: „Řekni mu to.“

Tentokrát si byl Damian celkem jistý, že promluvil sedící trpaslík.

Nastalo ticho. Pak někdo něco nevrle zavrčel.

Sedící trpaslík se pohnul. Byl to malý pohyb, ale i tak zvládl přetlumočit důraznou hrozbu.

Levá helmice sebou jen cukla, jako by se trpaslík chtěl otočit, a rozmyslel si to. „Byli jsme napadený,“ usekl znechuceně.

Damian si s narůstajícím neklidem uvědomil, že se to znechucení v hlase nijak nepromítlo do řeči těla.

„V bojích nás spousta zařvala. Mezi mrtvejma byli i naši kovářský mistři šperkaři.“

Damian chvíli čekal, jestli přijde další informace. Nepřišla. Pozvedl unaveně obočí. „A?“

Trpaslík zařval pěsti a zase je povolil. A Damianovi na moment přišlo podivné, že kůže černých rukavic nezavržala. Marně se pokoušel vzpomenout, jak dlouho s ním trpaslíci cestovali od chvíle, kdy byl napaden. Když ho zajali, byl sotva na čtyři dny od Kefetu. Dostal pořádnou ránu do hlavy a cestou neustále ztrácel vědomí. Nejspíš to bylo i kvůli zásahu šípem, kterým ho uzemnili, když se ve světlé chvílce pokusil utéct. Bez koně, za tmy a před pozemními draky. No, zkusil to. Měl podezření, že na hrotu byl nějaký jed, protože střílná rána jinak nebyla tak vážná. A trpaslíci mu ji ošetřili. Víceméně.

Trpaslík na jeho pobídku zprvu nereagoval. Jen lehce trhl hlavou vzad, jako by bojovně vystrčil bradu.

„Královskéj amulet byl v bojích... poničeněj. Bez něj...“ Bylo dost dobře možné, že poslední slova procedil skrz napůl zařaté zuby. Díky krytu masky těžko říct.

Damian se nad tím vším zamyslel. Poničený amulet byla zvláštní formulace, vzhledem k tomu, že jakékoliv poškození by nutně znamenalo, že by přestal fungovat. A aby přestal fungovat... Ale zatraceně! *Jakkoliv* poškodit amulet bylo téměř nemožné. Jestli se to stalo, muselo to být víc než napadení.

Rychle si uvědomil, že on na obličejí nemá masku, a zabojoval, aby svým výrazem neprozradil zděšení.

Na fakt, že byl amulet Dutse Daraja poničen a trpaslíci neměli nikoho, kdo by jej opravil, se dalo nahlížet jako na smilování bohů. Mohlo to znamenat alespoň částečnou eliminaci jisté hrozby. Svět by na tom byl jistě mnohem lépe, kdyby se nemusel obávat příliš mocných záhadných trpaslíků. Na druhou stranu... Byl tu i ten *druhý* pohled na věc. O Dutse Daraja se toho příliš nevědělo a o jeho lidu ještě méně. Damian neměl nejmenší tušení, čeho všeho jsou trpaslíci schopní, jak jsou mocní. Respektive, jak jsou mocní bez svého královského amuletu.

Na chvíli měl dojem, že by se měl zamyslet, proč trpaslíci používají výraz *královský* amulet, ale myšlenky mu momentálně zaměstnávala obava z toho, co by se stalo, kdyby Dutse Daraja, jeden z nejmocnějších přírodních pramenů, zůstal bez své přirozené ochrany, bez svých Strážců. V této úvaze bylo ovšem podstatné i to, *jak* došlo k poškození. Kdo napadl Dutse Daraja? A hlavně, kdo byl dostatečně mocný, aby nejen poškodil tak silně magický předmět, ale také zlikvidoval kovářské mistry šperkaře? Damian totiž ani v nejmenším nepochyboval, že zrovna oni by byli v případě jakéhokoliv útoku velmi dobře chráněni. Kolik jich bylo? A kolik jich bylo zabito? Bezbranné, nebo jen částečně bezbranné Dutse Daraja mohlo být náchylné na ovládnutí někým cizím. Znamenalo by to narušení rovnováhy. Vzpomněl si na Elenu. Dobře, tak další narušení rovnováhy.

Myšlenky se mu rozeběhly jako šílené. Napadlo ho, že kdyby se obecně nevědělo, že je amulet nefunkční, pramen

by mohl být v relativním bezpečí. Alespoň natolik jako obvykle. Jenže tu byl pořád ten někdo, kdo amulet zničil. Ten *věděl*. Kdy se to stalo? Mohlo to být ještě před opravou Kefetu, nebo až po ní? Dokázali by trpaslíci opravit magické město bez síly svého amuletu, jen s podporou vlastních schopností?

A nemohlo to souviset... s Elenou? Ta by rozhodně měla sílu amulet zničit. Už to jednou udělala. V Bílé pevnosti. Kargan ji ukázal v Morlonu. Co se pramenů týkalo, to bylo v podstatě za rohem. Mohla princezna cestou do Morlonu projít Dutse Daraja? Souviselo to s tím, jak pulzovala jizva na jeho hrudi? Musel bojovat, aby jeho výraz nic neprozradil. Co se tu zatraceně stalo? Prošel tudy živý pramen? Proč by Eleonora napadala zrovna Dutse Daraja? Na jednu stranu to nedávalo smysl. Na druhou mu to nasadilo brouka do hlavy. Začal se zavrtávat opravdu hodně hluboko. Mohla tu být souvislost s amuletem z Bašty, který zmizel z Kefetu? Pořád nebylo jasné, kdo ho ukradl.

Nemyslelo mu to. A s narůstající panikou se mu myslelo čím dál hůř.

„Kdo vás napadl?“ zachroptěl. Prostě se musel zeptat.

„To není tvoje věc.“

Damian zavřel oči. „Pak není moje věc ani amulet,“ zachrčel a znovu oči otevřel. Pohlédl přímo do průzorů masky. Napadlo ho, jestli by Elena se svými dračíma očima dokázala prohlédnout skrz ně, do tváře skryté za helmou. Do mysli se mu vkrádala velmi nechtěná úvaha. Rychle ji zapudil s vědomím, že o temných trpaslících se toho ví opravdu málo. Nemohl vědět, jestli neumí číst myšlenky.

„Jsi jeden ze Strážců. Máš povinnost chránit ostatní svého druhu,“ opáčila jedna z masek.

Damian je všechny přelétl očima. „Ano, *svého* druhu,“ zasýčel nakonec. „Byl jsem napaden a odvečen násilím. Mám vážná zranění. Nevím, kde jsem, a nebyli jsme představeni. Nevím, s kým mluvím. Proč bych vám měl cokoliv věřit?“

Pokoušel se získat čas. Potřeboval přemýšlet. Až na to, že se ke slovu začínala hlásit jeho podstata horského elfa. I když nebyl čistokrevný, jeho tělo úpěnlivě křičelo, že je v prostorách, kam nepatří. Hluboko pod zemí. Vše tu na něj padalo. Potřeboval k životu světlo a vzduch. Doslova fyzicky cítil tuny kamene, které má nad hlavou. Aniž by si to uvědomil, zrychlil se mu dech.

Ještě něco tu bylo špatně. Nebylo pochyb, že je v Dutse Daraja, v jednom z přírodních pramenů moci. Vše tomu nasvědčovalo. Ale v prameni moci by měl cítit... tok magické energie. Pramen by jí měl doslova přetékat. Sám Damian tu moc sice nejspíš nedokázal využít, nicméně jeho tělo by ji mělo vnímat. Jenže nevnímalo. Registroval v podstatě jen jakousi energetickou prázdnotu. Mezi Strážci se sice šuška-lo, že pramen v Dutse Daraja může okrást o moc, ale... že by nebyla vůbec cítit? Mohl tohle být důvod, proč bylo Dutse Daraja po staletí považováno za nedobytné? Magičtí tvorové tu přicházeli o svou moc? To by vysvětlovalo, proč sem trpaslíci dověkli právě jeho. Jistě, v krvi mu kolovala krev královského rodu horských elfů, ale... nemělo cenu to okecávat. Naprostá většina magických schopností vrozená jeho národu ho jaksí minula. Byl magický zmetek. Vlastně spíš nemagický zmetek.

Nejspíš proto, že nebyl plnokrevný. Mohlo a nemuselo to být tím. Nezdálo se však, že by to vadilo jeho prabábě, nejzručnější kováře Sorontur a přilehlých hor, a dost možná celé Kéraly. Vyučila ho v uměních, o kterých se nesnilo ani těm magicky nejnadanějším. Tady dole v kobkách pod horami si vzpomněl, proč byl vlastně vybrán, aby hlídal dítě z proroctví. Byl to právě jeho nedostatečný magický potenciál, který ho k tomu předurčil. Pro Strážce jeho rodu to bylo jakousi zárukou, že bude magií méně ovlivnitelný. Uměl s magií zacházet, uměl ji dokonce i svázat, ale sám byl naprosto nemagický. Lenorka si z něj kvůli tomu utahovala. Momentálně to ovšem znamenalo to, že mohl královský amulet opravit tady, uvnitř hory. Vlastně si nebyl jistý, jestli zná nějaké další kovářské mistry šperkaře, kteří by zvládli to, co on a bez magických schopností. Do řiti, do řiti a stokrát do řiti. Ta jeho seděla v pořádné hromadě hnoje.

Až v tu chvíli mu došlo, že ho ani nenapadlo zapírat, že by byl kovářským mistrem šperkařem. Nejspíš proto, že by to byla nejrychlejší cesta k záhubě.

Jak ale věděli, kdo je? A čím je? Nebylo to něco, co by veřejně vytruboval. Ani on, ani jeho rodina se tímto uměním nijak nechlubili. Byl by přísahal, že o tom mimo rodinu nikdo neví. Jak na něj u bohů přišli? Otupělou hlavu měl na jednu plnou otázek. Otázek, na které mu nejspíš nikdo neodpoví. Pokud je nepoloží, tak rozhodně ne.

„Jestli chcete mou pomoc, budete mi muset poskytnout víc informací. A začněte vysvětlením, proč jste mě napadli. Takový nátlak je nepříjemný,“ zavrčel. Koutkem oka pozoroval Izgru. Vypadala, že by byla nejraději, kdyby jí dovolili

odejít. Klopila oči, ustoupila tak daleko do stínů, že téměř prošla zdí. Snažila se vypadat, že nevidí a neslyší nic z toho, co se tu děje. Z nějakého důvodu ho to dost znervózňovalo.

„Došlo k nedorozumění,“ zahuhlala jedna z helmic. „Hlídka tě měla přivést, ale situace se vymkla kontrole. Viníci už byli potrestaní.“

Damian pozvedl obočí. Vzhledem k tomu, že ho z toho pohybu rozbolela celá hlava a jeho obličej na to zareagoval, vyšla mu prapodivná křivá grimasa. Jen doufal, že je z ní jasné, co si o té hloupé výmluvě myslí. Trpaslíci proti němu byli rozhodně ve výhodě, protože jejich skryté obličejy nemohly odhalit, že lžou, jako když tiskne.

Odpustil si poznámku, že prostý dotaz by byl pravděpodobně účinnější. Viníci byli potrestáni? Jak? Věřil tomu?

„Kdo vás napadl?“

„Odvěkej nepřítel.“ Příliš rychlá, nekonkrétní a zjevně naučená odpověď.

Začínal ztrácet trpělivost. „Co přesně znamená, že byl královský amulet poškozen?“

„Zničeněj.“

„Jak?“

Sedící trpaslík nerudně klepl špičkou hůlky o zem. Pohyb to byl úplně minimální, ale to drobné ťuknutí se v jeskyni ozvalo jako prasknutí bičem. Damian zřejmě nebyl jediný, komu směr hovoru nevyhovoval.

Oba stojící trpaslíci jako by ztuhli. Pak ustoupili vzad, ale jen natolik, aby stále ještě setrvali víceméně mezi Damianem a sedícím trpaslíkem. Ten promluvil. Hlas měl velmi tichý, nasáklý autoritou, která nepřipouštěla odpor. „Si Strážce.“

To nebyla otázka. „Jak víš, Dutse Daraja je jedním z magickejch pramenů. Nemusím říkat, že o tyhle zdroje magie se vždycky bojovalo. Byli sme uchlácholený dlouhodobou absencí útoků. Napadení sme nečekali. Stálo hodně životů. Škody byly obrovský. Nepřítele sme odrazili, ale královskéj amulet byl zničeněj. Zachránili jsme jeho části, ale neumíme mu vrátit život. Přišli jsme o svoje kovářský mistry šperkaře. Bez amuletu jsme v loži.“

Damian mu sice neskočil do řeči, ale zatvářil se. Bylo přece tolik pramenů bez amuletu. A fungovaly.

Sedící trpaslík k němu otočil masku. Nehybný kus kovu na moment vypadal, že ho zpražil pohledem. Mohl mu číst myšlenky, nebo byl jen dostatečně důvtipný?

„Felčare.“ Jediné slovo. Autoritativní, nesmlouvavé, tiché. Maska ho odrazila ozvěnou.

Damian zaváhal, jestli se nespletl a živá mumie nakonec není muž. Izgra udělala krok vpřed. Pak další. Klopila hlavu, dívala se na špičky bot. Chvěla se, i když se snažila nedat to na sobě znát.

„Podívej se, mistře kovářskéj. Po tom, co byl královskéj amulet zničeněj, naši začali trpět divnou chorobou.“ Hůlkou ukázal na Izgru. „Vysycháme. Bez amuletu pochcípáme jako krysy, seschlí, ochablí, mrtví ještě než nás sejme zubatá. Bez amuletu na pomazaný hlavě si od nás hora sílu bere, místo aby ji dávala.“

Mistr kovářský šperkař. To byl vysoký titul. Těch, kteří jej dosáhli, nebylo mnoho. Nikdo se jím ale nevychloubal. Musel se soustředit, aby nesáhl po Karganu na svém krku. Na jednu ho překvapilo, proč mu byl ponechán. Upomenul se,

zamkl své myšlenky a tvář usadil do neutrálního výrazu. Jen letmo se podíval na Izgru. Snažila se neošívát. Choulila se. Neudělala ani nejmenší pohyb, aby potvrdila vyřčená slova. Damianovi zoufale chyběla trpaslíkova řeč těla, výraz jeho obličeje, skutečný, helmicí nezkreslený tón hlasu. Nikdo nevěděl, jak doopravdy vypadali obyvatelé Dutse Daraja. Jak si mohl být jistý...

„Si Strážce. Původní národy pramenů sou pro tebe podle dávných dohod posvátný,“ pokračoval ten s hůlkou.

Jenomže to nebyla až tak úplně pravda, i když jisté dohody tu byly. „Dle dohod mi nepřísluší se vměšovat do záležitostí cizích pramenů.“ Pokusil se získat trochu času.

„Pokud nebudeš požádanej,“ pravil trpaslík a vyřkl heslo.

Izgra se přikrčila, její obličej najednou strašidelně ozářen světlem z jejích hrůzou otevřených očí. Vypadala, jako by se celá scvrkla. Po chvíli prostě ustoupila zpět ke zdi. Postupně se narovнала, ale oči měla stále plné děsu. Damian od ní násilím odtrhl pohled. Slyšela něco, co nikdy slyšet neměla, a věděla to. Oba to věděli. Díky jejímu výrazu i on tušil, co ji čeká. Něco tu smrdělo.

Něco tu bylo hodně špatně. Ale bylo vyřčeno heslo z dávných smluv. Ve starém dialektu elfů. Nebylo jen heslem, ale i zaklínadlem. Damian ho musel uposlechnout. Byl vázaný krví svého rodu. Přikývl. Ale neodpověděl předepsanou formulí. Nemohl se z dávných dohod vyvázat, ale mohl si zachovat trochu svobodné vůle. Bude ji potřebovat. Musel si dát dobrý pozor, aby neuváženou odpovědí do celé téhle záležitosti nezatáhl svou prabábu, Veronik. Byla jediným dalším kovářským mistrem šperkařem, kterého znal. To ona ho

všechno naučila. Byla by na tento úkol vlastně i vhodnější, tedy rozhodně svými zkušenostmi. Jenomže byla mimo dosah temných trpaslíků. Naštěstí. Nejspíš.

A pak si uvědomil, že tajné zaklínadlo neslyšela jen Izgra, ale i oba z osobní stráže. Čekal i je krutý osud? Nebo měl jejich život větší cenu než ten felčarčin? Jakou cenu měl *jeho* život? Damianův? Ani zlámané grešle. Jakmile opraví amulet, bude po něm. Jestli. Jestli ho opraví. Nemuselo se mu to povést. Jenže právě v téhle schopnosti byla pro trpaslíky jediná jeho cena. Viděl a slyšel příliš. Mohl jen zdržovat, získat čas. A něco tu fakt páchlo. Na dálku a hodně. Neviděl z té situace cestu ven.

Noha ho moc neposlouchala, stěží zvládl chodit. Izgra dělala, co šlo, i když by se asi shodli, že by se pro její dobro neměl uzdravit příliš rychle. Nemluvila. Omezovala se jen na nejnutnější komunikaci týkající se jeho zdraví. Zamykala ho. Pokaždé. Otázal se, proč je vězněm. Neodpověděla.

Dva v helmicích mu přinesli pečlivě zabalené nářadí. Bylo staré, ale velmi dobře opečovávané. Někomu patřilo. Oprava, patřovalo. Damian těžce polkl. Žádný kovářský mistr šperkař by nepoužil cizí nářadí. Ne, pokud by nebylo zbytí. Vlastně... Vlastně nejspíš za žádných okolností. Ty věci v sobě nesly osobní magii, se kterou si nebylo radno zahrávat. Obzvlášť jestli byl předchozí majitel zavražděn. Proto požádal temného trpaslíka, aby mu donesl jeho vlastní nástroje. Byly v balíku na jeho sedle, dokud ho nenapadli. Trpaslík místo odpovědi něco zavrčel. Uklonil se krabici, kterou držel, a odložil ji na pracovní stůl. Ležely

v ní na sametu kusy amuletu. Bývala to koruna. Zbyly z ní dvě zohýbané části, chyběly v ní kameny.

„Na tohle nebude stačit nářadí. Budu potřebovat kovářskou dílnu s výhní,“ prohlásil rezolutně. Maska se na něj podívala. Byl si poměrně jistý tím, že je to jedna z těch, které přišly s tím s hůlkou. Opětoval pohled temných skel. „Potřebuji výheň a svoje nářadí,“ zopakoval. Pak dodal: „Kompletní nářadí, bez toho to nepůjde.“

Když se příště probudil, třestila mu hlava. Nebyl v komnatě. Ležel na nepohodlném kavalci a zíral na vysoký strop. Vzpomněl si, že poslední jídlo chutnalo divně. Otočil hlavu. Na chvíli měl pocit, že mu upadne. Ležel u zdi dílny. Její stěny byly bohatě zdobeny runami. Uviděl tři velké výhně a pět menších, zhruba dvacet velkých těžkých pracovních stolů většinou zasazených do jednotlivých výklenků. U největšího ze stolů zaznamenal regály s většinou prázdnými poličkami a vedle nich stěnu pokrytou různě velkými šuplíky. Nemusel se dívat, aby zjistil, co v nich je. Drahé kovy, kameny, horniny, minerály, chemikálie, možná i sušené byliny a spousta jiných materiálů. Na velkém stole ležely dva balíky nářadí a krabice s rozbitou korunou. Jeden z balíků byl jeho. Obalová kůže byla nasáklá krví a zcela evidentně ji někdo rozbalil, aby se podíval dovnitř. Někdo se hrabal v obsahu. Rozhlédl se. Na stojanech s nářadím chyběly některé kusy. Ty velké, ostré, snadno použitelné jako zbraň.

Odfkl si. Zaslechl zasténání. Vycházelo z výklenku za závěsem, kterého si dřív nevšiml. Byl tam další kavelec.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dračí oheň - Děti osudu.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.